

И ми зеде сабя калаклиа,
Съ развърши по руда ледина.
Едношъ мавна со рѣка десница,
Ѣ загуби жѣлта Еврейна;
Како удри на десно, на лево,
Ми загуби седумдес'тъ юнаци,
Имъ напра'и седумдесетъ гробой,
Тая 'си-те ми 'и закопала;
Еврейна незакопанъ остай,
ЇѤ оста'и н' една мраморъ плоча,
Да го кинѣтъ орли и аршлани.
Ми допущатъ цара одъ Стамбола
Ми допущатъ млада татарина,
Ми го пущатъ во града Прилепа.
Пра'у одитъ на Марко'и порти,
Едношъ клюквитъ, а два пѣти виквитъ:
„Я излези, Марко Кралевике!
От' сумъ пущенъ одъ града Стамбола,
Ке ти да'амъ книга аманета;
Тебе кажвѣтъ мошне добаръ юнакъ,
Кя те пущитъ цара одъ Стамбола,
Джейнкъ да чинишъ съ една женска пола,
Име иматъ Шаина робина.
Тая била мошне малечкава,
Кога ми Ѣ неа поплениле,
Лагамъ, фара таа не знаела.
Личба личитъ во Стамбола града,
Кой ѣ юнакъ одъ юнака роденъ,
Да Ѥ фатитъ Шаина робина,
Вамо жива да ми Ѥ донеситъ.
И съ найме жѣлто-но Еврейче,
Ми пособиа седумдес'тъ юнаци,
Ми отиде да ми Ѥ загубитъ;
А Шаина коса си чешлаше,
Молба стори да ми съ застоѣтъ,
Дури да си коса пособиеритъ;
Редъ Ѣ чинѣтъ дури коса собра.
Тамо иматъ еденъ станой каменъ,
А во каменъ кобила ластойца;
Що ми летатъ тука не ми вѣрвитъ.